

Sygn. akt VII U 158/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy P. S.

przeciwko Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – likwidatorowi Funduszu Alimentacyjnego reprezentowanemu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o umorzenie należności wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego

na skutek odwołania P. S.

od decyzji Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – likwidatora Funduszu Alimentacyjnego – reprezentowanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 20 maja 2015 roku, numer sprawy: (...) znak: (...)

- oddała odwołanie.

Sygn. akt VII U158/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 maja 2015r., nr (...) Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – likwidator Funduszu Alimentacyjnego reprezentowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił wnioskodawcy P. S. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 11.025,00zł.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że konieczność spłaty zadłużenia powstała na skutek niewywiązywania się przez wnioskodawcę z obowiązku alimentacyjnego wobec małoletniego dziecka, natomiast trudna sytuacja materialna rodzica nie zwalnia go z powyższego obowiązku. Uznając, że w sprawie nie zachodzą szczególnie uzasadnione przesłanki podyktowane sytuacją materialno-bytową wnioskodawcy - o których mowa w treści art. 68 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych - organ rentowy odmówił P. S. umorzenia ww. należności. Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, że jak wynika z analizy dokumentacji zgromadzonej w sprawie, ubezpieczony prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z żoną M. S.. Źródło utrzymania stanowią zasilek rehabilitacyjny odwołującego w kwocie 700 zł netto miesięcznie oraz dochód żony z tytułu zatrudnienia w kwocie 1280 zł netto miesięcznie. Stałe wydatki zobowiązanego związane z utrzymaniem tj. czynsz, energia, gaz oraz koszty leczenia wynoszą 690zł miesięcznie. Ponadto ubezpieczony reguluje bieżące alimenty w

kwocie 300zł oraz posiada własnościowe mieszkanie i nie posiada żadnego majątku ruchomego. Organ rentowy wskazał, że odwołujący nie legitymuje się orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności, ani orzeczeniem o niezdolności do pracy. Natomiast z dokumentacji medycznej wynika, że P. S. jest w trakcie leczenia. Organ rentowy wskazał ponadto, że ubezpieczony dotychczas nie podejmował żadnych działań w celu uregulowania zobowiązania wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego. Wobec powyższego organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu (decyzja z dnia 20 maja 2015r., nr (...), k. 41-43, a.r.).

P. S. w dniu 13 sierpnia 2015 r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., odwołanie od decyzji z dnia 20 maja 2015r. nr (...), odmawiającej umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 11.025,00 zł.

W uzasadnieniu odwołania P. S. wskazał, iż na podstawie art. 68 ust. 3 (nie wskazano informacji dotyczących aktu prawnego) odwołuje się od ww. decyzji. Ponadto podniósł, że na całą korespondencję organu rentowego odpowiadał zgodnie z zaleceniami dołączając dokumentację medyczną, oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym w formie formularza przesłanego przez ZUS, które w jego ocenie powinny być uwzględnione przez ZUS. Nadto podniósł, że zmieniła się sytuacja zatrudnienia jego żony M. S., ponieważ od 5 maja 2015r. stała się osobą bezrobotną. W konkluzji odwołania ubezpieczony wniósł o pozytywne rozpatrzenie jego odwołania (odwołanie, k.2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 lipca 2015 r. **Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych reprezentowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.** wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych. Podniósł, że ubezpieczony prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z żoną. Źródło utrzymania stanowią zasiłek rehabilitacyjny odwołującego w kwocie 700 zł netto miesięcznie oraz dochód żony z tytułu zatrudnienia w kwocie 1280 zł netto miesięcznie. Stałe wydatki zobowiązanego związane z utrzymaniem tj. czynsz, energia, gaz oraz koszty leczenia wynoszą 690zł miesięcznie. Ponadto ubezpieczony reguluje bieżące alimenty w kwocie 300zł oraz posiada własnościowe mieszkanie i nie posiada żadnego majątku ruchomego. Organ rentowy wskazał, że odwołujący nie legitymuje się orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności, ani orzeczeniem o niezdolności do pracy. Natomiast z dokumentacji medycznej wynika, że P. S. jest w trakcie leczenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, iż świadczenia z funduszu alimentacyjnego zostały przyznane przez organ rentowy w zastępstwie osoby zobowiązanej do alimentacji. Natomiast świadczenia ta podlegają zwrotowi wraz z odsetkami. Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2006r. w sprawie o sygn. akt II UK 77/06, ustosunkowującym się do szczególnie uzasadnionych wypadków, w których uzasadnione jest stosowanie instytucji umorzenia należności alimentacyjnych. W odniesieniu do sytuacji ubezpieczonego, organ rentowy po wnikliwej analizie nie znalazł podstaw do umorzenia należności wobec funduszu alimentacyjnego, gdyż nie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną wnioskodawcy. Wobec powyższego organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu (odpowiedź na odwołanie z dnia 3 lipca 2015r., k.4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 13 lipca 2001r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał świadczenia z funduszu alimentacyjnego na rzecz małoletniego syna wnioskodawcy P. S., tj. T. D. w kwocie po 300 zł poczynając od czerwca 2001r. w terminie do 15-dnia każdego miesiąca. Powyższa decyzja została wydana na podstawie wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi VI Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z dnia 2 października 2000r. w sprawie o sygn. akt VIRC 216/00, na mocy którego zasądzono od pozwanego P. S. na rzecz małoletniego syna T. D., alimenty w kwocie 200 zł płatne do rąk matki M. D. do 10-dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 1 października 2000r. Na skutek apelacji powódki, Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 13 grudnia 2000r. w sprawie o sygn. akt VICa 890/00 postanowił zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że kwotę 200 zł zastąpił kwotą 300 zł, ustalając początkową datę płatności na dzień 22 lutego 2000r. Wskazane powyżej świadczenia były wypłacane przez organ rentowy na rzecz małoletniego

z funduszu alimentacyjnego w zastępstwie zobowiązanego do alimentacji wnioskodawcy, albowiem w latach lipiec 2001- kwiecień 2004 ubezpieczony nie uiszczał na rzecz uprawnionego żadnych kwot tytułem alimentacji (wyrok Sądu Rejonowego z dnia 2 października 2000r. k.5a.r., zaświadczenie k.24-25 a.r.).

Stan zadłużenia P. S. z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego na dzień 30 marca 2015r. r. wyniósł łącznie 11.025,00zł, na którą to kwotę złożyła się należność główna łącznie z 5% opłatą na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu alimentacyjnego (zaświadczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. k.29 a.r., pismo komornika z dnia 30 marca 2015r. k. 36 a.r.).

P. S., urodzony w dniu (...) posiada prawo do mieszkania własnościowego, położonego w W. o powierzchni 38 m. Prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z żoną M. S..

Od dnia 2 grudnia 2013r. do dnia 31 grudnia 2014r. wykonywał pracę na stanowisku kierowcy u K. K. w W. (świadczenie pracy k. 16 a.r.). W dniu 1 października 2014r. ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy, na skutek którego doznał centralnoprawobocznej przepukliny jądra miażdżystego krążka międzykręgowego L5/S1, wystąpił u niego zespół bólowy korzeniowy prawostronny oraz niedowład stopy prawej. W dniu 30 listopada 2015r. P. S. złożył w organie rentowym wniosek o świadczenie rehabilitacyjne. Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 17 grudnia 2015r. wskazał, iż w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy, istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego, na okres 3 miesięcy, licząc od daty ustania uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS k.38 a.s.). Na podstawie ww. orzeczenia w dniu 8 kwietnia 2015r. organ rentowy wydał decyzję, znak: (...), mocą której przyznał ubezpieczonemu świadczenie rehabilitacyjne za okres od 2 kwietnia 2015r. do 30 czerwca 2015r. w wysokości 90% podstawy wymiaru, od 1 lipca 2015r. do 28 września 2015r. w wysokości 75% podstawy wymiaru - 700zł. (decyzja z dnia 8 kwietnia 2015r. k. 39 a.s.). Źródłem utrzymania rodziny poza zasiłkiem rehabilitacyjnym jest dochód M. S. z tytułu zatrudnienia w kwocie 1280zł netto. Ubezpieczony posiada stałe wydatki związane z utrzymaniem czynsz, energia, gaz oraz koszty leczenia w łącznej kwocie 690 zł (oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowej oraz sytuacji materialnej k.10-14 a.s.). Ponadto ubezpieczony reguluje alimenty bieżące w kwocie 300 zł. Obecnie P. S. prowadzi działalność gospodarczą – przewóz osób taxi, z tytułu której uzyskuje dochód w granicach 2000-3000 zł (zeznania ubezpieczonego e-protokół k. 59 a.s.).

W dniu 17 marca 2017r. P. S. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z wnioskiem o umorzenie należności z likwidowanego funduszu alimentacyjnego. We wniosku wskazał, że jego sytuacja zdrowotna nie pozwala na podjęcie pracy, z uwagi na bardzo silne bóle kręgosłupa. Ponadto ubezpieczony podniósł, iż cała rodzina pozostaje na utrzymaniu jego żony, która osiąga dochody w wysokości 1280zł. W związku z powyższym, wnioskodawca zwrócił się o umorzenie należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego (wniosek z dnia 17 marca 2015 r. k. 32-36 a.r.).

Zaskarżoną decyzją z dnia 20 maja 2015r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił wnioskodawcy P. S. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 11.025,00zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że sytuacja finansowa wnioskodawcy jest niewątpliwie trudna, aczkolwiek w jego ocenie nie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności przemawiające za umorzeniem zadłużenia (decyzja z dnia 20 maja 2015r., nr (...), k. 41-43, a.r.).

Ustalenia stanu faktycznego, Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o akta rentowo-emerytalne odwołującego, jak również dokumenty znajdujące się w aktach niniejszej sprawy. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy oparł się także na wiarygodnych zeznaniach odwołującego P. S., które były logiczne i spójne, a nadto korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. S. od decyzji Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Likwidatora Funduszu Alimentacyjnego Oddział w O. z dnia 20 maja 2015r., nr (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem było, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. dokonywał wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego na rzecz małoletniego syna wnioskodawcy, do którego alimentacji zobowiązany był skarżący. Należność główna wnioskodawcy z tytułu wypłaconych z funduszu alimentacyjnego świadczeń na rzecz uprawnionego syna P. S. wraz z 5% opłatą na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu wyniosła na dzień wydania decyzji 11.025,00 zł.

Zgodnie z treścią art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 195) w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

Analiza wskazanego unormowania prowadzi do wniosku, że decyzja likwidatora w przedmiocie umorzenia lub rozłożenia na raty należności funduszu alimentacyjnego ma charakter uznaniowy. Sąd w postępowaniu toczącym się na skutek odwołania od takiej uznaniowej decyzji organu rentowego zobowiązany jest badać nie tylko legalność swobodnego uznania, która jest oczywista na gruncie art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, ale także jej celowościowy aspekt, przez pryzmat przesłanek określonych w tymże przepisie.

W świetle powołanego przepisu art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych stwierdzić należy, że umorzenie należności funduszu alimentacyjnego możliwe jest wyłącznie w szczególnie uzasadnionych wypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną danej osoby. Z uwagi na wyjątkowe zastosowanie tego przepisu nie można interpretować go rozszerzająco, to jest trzeba poprzestać wyłącznie na takich indywidualnych sytuacjach rodzinnych lub zdrowotnych wnioskującego, które z uwagi na nasilenie negatywnych zjawisk nie roszą nadziei na jakąkolwiek ich poprawę, a spłcenie wierzytelności nie jest możliwe. Należy bowiem podnieść, że w postępowaniu toczącym się na skutek odwołania od decyzji w przedmiocie umorzenia należności Sąd decyduje za wierzyciela, czy wymagalna i prawnie uzasadniona wierzytelność winna zostać umorzona lub rozłożona na raty. Dokonując tej oceny Sąd powinien mieć zatem na uwadze także interes wierzyciela, albowiem prawem wierzyciela jest żądać spełnienia zobowiązania, a podstawowym obowiązkiem dłużnika jest zobowiązanie to spełnić. Odstępstwo od tej zasady musi być wyjątkiem i może być uzasadnione wyłącznie wąsko rozumianymi, ustawowymi przesłankami sytuacji rodzinnej lub zdrowotnej dłużnika.

Analiza sytuacji rodzinnej, zdrowotnej oraz bytowej P. S. daje podstawę do stwierdzenia, że po stronie odwołującego nie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek usprawiedliwiający umorzenie w stosunku do niego należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaconych za niego należności alimentacyjnych.

Za szczególnie uzasadniony przypadek można bowiem uznać tylko taki, kiedy to wszystkie względy przemawiają za umorzeniem w danej sprawie należności alimentacyjnych. Taki zaś po stronie odwołującego nie zachodzi. Odwołujący się, który latami nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego, przez długi okres nie podejmował prób znalezienia zatrudnienia i pozostawał na utrzymaniu ojca C. S.. Pasywność odwołującego w poszukiwaniu zatrudnienia, bądź ubieganiu się o przyznanie określonego rodzaju świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazuje zatem na jego bierność w znalezieniu jakiegokolwiek źródła dochodu, które pozwoliłoby mu na spłatę istniejącego zadłużenia. Może być ono również wynikiem ogólnej postawy zniechęcenia i braku wiary w poprawę swojej sytuacji życiowej. Wnioskodawca ma zatem możliwość uzyskania stałego źródła dochodu, tym bardziej, że w okresie nałożenia na niego obowiązku alimentacyjnego był osobą zdrową, nie legitymującą się orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności ani orzeczeniem o niezdolności do pracy. Przy tym nie powinno budzić wątpliwości, że osoba, którą obciąża dług względem instytucji, jaka wykonywała zastępczo za wnioskodawcę podstawowy obowiązek łożenia na utrzymanie

dziecka, powinna dołożyć wszelkich starań celem znalezienia zatrudnienia, po to, aby w pierwszej kolejności móc zaspokoić wierzyciela. Dodać także należy, że sytuacja finansowa wnioskodawcy nie jest równoznaczna z trwałą nieściągalnością zadłużenia, ponieważ z chwilą poprawy sytuacji materialnej może on przystąpić do uregulowania należności. Jak to powyżej wskazano o umorzeniu należności mogą stanowić jedynie takie negatywne zjawiska, które z uwagi na ich nasilenie nie roszą nadziei na jakąkolwiek ich poprawę i powodują, że spłatenie wierzytelności nie jest możliwe. Nadto w chwili powstania zadłużenia odwołujący z żoną M. S. wspólnie prowadzili gospodarstwo domowe, którego źródłem utrzymania był zasiłek rehabilitacyjny w kwocie 700zł oraz dochód żony ubezpieczonego z tytułu zatrudnienia w kwocie 1280 zł, co wskazywało na możliwość realizowania obowiązku alimentacyjnego. Dodatkowo podkreślić należy, że aktualnie ubezpieczony prowadzi własną działalność gospodarczą – przewóz osób taxi, z tytułu której uzyskuje dochód w granicach 2000-3000 zł, jaki bez problemu pozwoli mu na spłatę należnych zaległości.

Poza sytuacją finansową wnioskodawcy, która zdaniem Sądu nie może prowadzić samoistnie do umorzenia należności, nie zachodziły również inne okoliczności mogące być zakwalifikowane, jako uzasadniające w sposób szczególny odstąpienie od żądania zwrotu kwot wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego. W szczególności nie uzasadniał tego ani stan zdrowia wnioskodawcy, ani wiek. Okoliczność, że wnioskodawca pobierał zasiłek rehabilitacyjny w kwocie 700 zł w związku z wypadkiem przy pracy, nie może być podstawą do uwzględnienia odwołania. Co prawda, jak wskazał odwołujący w swoich zeznaniach, aktualnie toczy się sprawa w Sądzie Rejonowym pod sygn. akt VI U 260/16, o ustalenie wypadku przy pracy, jednak nadal nie daje to podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Odwołujący ponadto, który latami nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego, żadnym orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS, czy też Komisji Lekarskiej ZUS nie został uznany za niezdolnego do pracy. Zatem nie można uznać, że odwołujący jest niezdolny do pracy. Tylko bowiem orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, czy też Komisji Lekarskiej ZUS uzasadnia przyjęcie, że dana osoba jest rzeczywiście choćby częściowo niezdolna do pracy. Należy więc uznać, że odwołujący w jakimś stopniu pracować może i uzyskane w ten sposób środki finansowe przeznaczyć na spłatę należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego. Zgodzić się bowiem trzeba z prezentowanym w tym zakresie stanowiskiem judykatury, czego wyrazem jest choćby wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 sierpnia 2006 r., (III AUa 581/06), że pominięcie tych wszystkich okoliczności i umorzenie zadłużenia w całości byłoby premiovaniem postawy odwołującego prezentowanej przez niego w przeszłości. Nie można bowiem zgodzić się z postawą zaniechania swoich podstawowych obowiązków rodzicielskich i społecznych, kiedy to osoba zainteresowana nie jest w stanie w należyty sposób usprawiedliwić swego wcześniejszego nagannego zachowania się. Trzeba podnieść, że uznanie żądania umorzenia należności wynikających z zadłużenia w funduszu alimentacyjnym byłoby sprzeczne ze zwykłym poczuciem sprawiedliwości i tym bardziej premiovaniem postaw nie zasługujących na uznanie społeczne. Inni obywatele, którzy ze swego obowiązku alimentacyjnego i w ogóle obowiązków rodzicielskich wywiązywali się należycie, mieliby duże poczucie niesprawiedliwości, gdyby odwołującemu się umorzono należności funduszu alimentacyjnego. Mimo bowiem nierzadko ciężkiej sytuacji materialnej, nie byli zastępowani przez państwo - poprzez fundusz alimentacyjny - ze spłatą swoich zobowiązań alimentacyjnych.

Wskazać również należy, że zarówno na etapie postępowania przed organem rentowym, jak również w toku postępowania sądowego, skarżący nie przedłożył żadnych dokumentów, wskazujących na to, że jego aktualny stan zdrowia nie pozwala mu na wykonywanie jakiegokolwiek pracy. Należy w tym miejscu z całą stanowczością wskazać, że proces cywilny, w tym także proces w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, jest procesem kontradyktoryjnym, co oznacza, że ciężar przeprowadzenia stosownego dowodu celem wykazania określonych powyżej okoliczności w postępowaniu sądowym obciąża ubezpieczonego zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., stosownie do której, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony są obowiązane więc wskazywać dowody dla stwierdzenia tych faktów (art. 232 k.p.c.). To one bowiem są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Sąd orzeka na podstawie twierdzeń i dowodów dostarczonych przez strony i tylko wyjątkowo, np. w sytuacji ewidentnej nieporadności strony, ma obowiązek prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu. Wszelkie zaniechania w zakresie inicjatywy dowodowej lub też inicjatywa, która nie prowadzi do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, muszą być ocenione negatywnie w świetle ciężącego na stronie obowiązku czynnego uczestniczenia w procesie z realizowaniem obowiązków dowodowych. Proces kontradyktoryjny wymaga bowiem od strony należytej dbałości o własne interesy,

celem zwiększenia swych szans procesowych. W niniejszym postępowaniu skarżący temu obowiązkowi nie podolał i w ocenie Sądu nie przedłożył żadnych dowodów uzasadniających umorzenie należności względem Funduszu Alimentacyjnego.

Ponadto wskazać należy, że w świetle art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych istnieje możliwość zastosowania ulgi w spłacie należności w formie układu ratalnego na dogodnych dla wnioskodawcy warunkach, z której to możliwości odwołujący jednak nie skorzystał.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie P. S., jako nieuzasadnione.

Zarządzenie: (...)